Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVENEC – SRPEN 2026

Úvodní slovo

Máte teď asi plnou hlavu dovolených a prázdnin. Ale ohlédněte se se mnou prosím ještě na chvilku zpět. V poslední květnový páteční večer se i v hejčínském kostele konal program *Noc kostelů*. Už pravidelnou součástí u nás bývá také nabídka, že návštěvníci mohou napsat na papírek úmysl nebo úmysly, které chtějí svěřit do naší modlitby. A na tyto úmysly je v následujících dnech pak i sloužena jedna mše svatá.

Kolik lístků s úmysly myslíte, že se v košíčku shromáždilo? Hádejte. Odpověď najdete v tomto Hejčínském oku až na konci rozhovoru s katechety. (Abyste si ji nepřečetli hned, aniž byste měli trpělivost ten počet odhadnout.)

Domnívám se – a jistě to ode mne i příležitostně slýcháte – že důvodem nezájmu tolika dnešních lidí o Boha není přesvědčení, že Bůh není, ale domněnka, že Boha ve svém životě prostě nepotřebují. Nebo aspoň ne tolik jako to či ono jiného, kvůli čemu pak na Boha a kontakt s ním upřímně „není čas“. A my tolikrát hledáme, co na to tomu či onomu konkrétnímu člověku říct. Mnohdy vhodná slova ani nenajdeme a potom nás to trápí.

A hle: tady vytrysklo tolik úmyslů, které návštěvníci našeho kostela (nebo i někteří z nás) potřebovali (!) Bohu svěřit. Až tak naléhavě, že jim stálo za to hledat vhodná slova, vzít tužku a napsat je. A nešlo vždy jen o prosby. Objevila se i poděkování nebo chvála „na adresu“ Boha.

Povzbuďme se tím a intenzívně využívejme ten veliký dar, že Boha známe a že se můžeme se vším, co prožíváme, k němu obracet. Dovolené, prázdniny a odpočinek k tomu zpravidla poskytují mnoho krásných příležitostí. Přeji vám jejich požehnané prožití.

P. Gorazd

První svaté přijímání v Hejčíně

V neděli 14. června se konala jako již každý rok velká slavnost – první svaté přijímání dětí. Letos jich bylo devět…

Farní pouť v Chomoutově

V neděli 28. června se za účasti otce Gorazda uskutečnila tradiční pouť u kaple Panny Marie v Chomoutově. Poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě, a místní pekárně Petra Ptačníka za sponzorský dar v podobě „hodových“ koláčků.

Jaroslav Hut

Farní voda 2026 – z Hynkova do Horky

Hynkov je malá vesnička, jejíž počátek se datuje do roku 1437. Právě zde, na okraji Litovelského Pomoraví, kde končí všechny cesty, začala naše letošní farní voda aneb již třetí naše vodácké dobrodružství.

Bylo nás Jágrovských 68. Někteří jeli poprvé, jiní podruhé nebo potřetí. Mnozí byli ostřílení vodáci. Letošní vodácké putování mělo za cíl doplout do tábořiště v Horce nad Moravou k baru *Pádlo*. Ale nepředbíhejme událostem. Vodní slalom jinak pro některé poklidné, pro jiné zajímavé Střední Moravy Mlýnského potoka mělo nejednu zajímavou vodáckou příhodu.

Sraz byl *U Mlýna* – vyhlášená hynkovská hospoda, kde se můžete nejen občerstvit, ale i něco málo sezobnout. Seřadiště bylo v kempu, kde nechybělo pořízení společné fotografie a počítání všech zúčastněných. Před vyplutím si ostřílení vodáci, ale i ti méně zkušení mohli sjet hynkovský jez.

Mají všichni pádla? Ano.
Mají všichni záchranné vesty? Ano.

Můžeme tedy vyrazit. Tak „Ahoooj!“, jak se říká po vodácku.

Ještě jedna malá poznámka, asi to tak mělo být, jinak by nebyla sranda. Pokusil jsem se mít letošní premiéru jako kormidelník. I já jsem byl v tomto nováčkem (byť jezdím na vodácké poutě od teenagerovských let) a taky to tak dopadlo. Na 300 vodáckých metrech jsme spolu s Radkou a Romčou (taktéž nováčky) vymetli každé křoví jak na levém, tak i na pravém břehu překrásného Mlýnského potoka meandrujícího Kenickou rezervací s lužními lesy, tvořeného dubem letním, jasanem ztepilým, lípou srdčitou, jilmem vazem, javorem babykou, střemchou obecnou a dalšími dřevinami. Tu a tam se objevil modrásek, v uších byly

slyšet hlasy lesního ptactva či jiné zvěře žijící v lesním porostu mezi potoky a lukami. Po oněch 300 metrech neskutečného smíchu a dobré nálady jsem se poslušně vrátil k již osvědčenému třicetiletému háčkování (pádlování na přídi lodi). Vyplouváme tedy krátce po 11. hodině. Prostě jsme celá posádka byli nováčci, já v kormidlování a děvčata na vodě. Ostatní z nás měli trochu srandy, ale o tom vodácké putování je, a kdyby nebylo, byla by to nuda…

V doprovodu kouzelných zákoutí lemující meandry jsme po dvou hodinách dopluli do 5,5 kilometrů vzdáleného tábořiště v Horce nad Moravou s barem uprostřed lesů s přízvučným názvem *Pádlo*. Liduška nebo Anička (já si dvojčata pletu) chytala na levé straně potoka přijíždějící lodě, aby nám nepokračovaly dál až do olomouckého kempu *Krásná Morava*.

Příjemné posezení mezi stromy, někdo měl jídlo s sebou, jiný si dal místní česnečku nebo co bylo v nabídce a po 14. hodině se příjemné posezení přesunulo k ohništi, kde bylo připraveno 70 špekáčků té nejvytříbenější kvality. Nechyběla kytara, tulácké písně od *Kocábky náram, náramné* až po *vyplutí lodi John B*. Nechyběla ani zábava pro děti, jako byla skluzavka, stará pramice, na které se vyblbl Dominik Návrat, nebo lano přivázané

ke dvěma 50 metrů od sebe vzdáleným stromům a na něm přichycen podsedák. A hurá sešupem dolů! Nechybělo ani brouzdaliště (spíše bahniště), kde tekoucí voda z hadice byla tou nejmokřejší atrakcí.

Co myslíte, farní rodinko, kolik dětí v brouzdališti zůstalo polosuchých? Správně, ani jedno.

Z kempu do Horky k prvnímu domu můžete jít dvěma způsoby: po cestě a silnici, což je 450 metrů, nebo převozem přes Mlýnský potok, který byl taktéž velkou atrakcí, zvláště pro děti. Na menším voru seshora přivázaném na tyči a lanem z jedné i z druhé strany potoka ke stromům dováděli kluci i děvčata ve věku do 10 let jak divocí. Při pohledu na ně jsem si říkal: „Aspoň se unaví a večer budou mít rodičové klid, ha ha."

Podtrženo sečteno, když jsem se druhý den (v neděli) po mši ptal Honzy Návrata, přiznal, že letos se přihlásilo daleko více účastníků než obvykle a organizačně to bylo o chlup náročnější, akce to byla velmi povedená, stoupající ve farnosti na oblibě. Otec Gorazd, který se v Horce rovněž objevil, po mši velice poděkoval za pomoc při organizaci a vydařenost celé akce.

Jsou drobné náznaky, že příští rok by mohlo být vodácké putování z Litovle do Hynkova, ale nechme se překvapit…

Text a foto Karel Rakušan
Další foto Šárka Chlupová a Zuzana Cukrová (na titulní straně)

Farní guláš aneb 2 v 1

Ano přátelé, 21. června jsme byli svědky historické události, kdy ve stejný den, a s odstupem pouhé jedné hodiny dvě sousední farnosti (Hejčín a Křelov) uspořádaly tzv. farní guláš. Musím říci, že navštívit obě zahradní slavnosti je úkol opravdu náročný, a fáze, kdy „duch by jedl, ale tělo už to nedává“, se obtížně překonává. Bylo to báječné, a nezaznamenal jsem žádnou smutnou tvář. Nakonec, posuďte sami.

Jaroslav Hut

FOTO Z KŘELOVA

FOTO Z HEJČÍNA

SOUTĚŽ O NEJLEPŠÍ BUCHTU

1. místo – Míša řezy (Marie Klimčáková)

Suroviny na 1 plech (20 × 30 cm): 6 ks vajec (žloutky a bílky zvlášť), 6 PL moučkového cukru, 5 PL horké vody, 6 PL mouky pšeničné polohrubé, 1/2 ČL jedlé sody, 4 PL kakaa holandského typu, 6 PL slunečnicového oleje.

Krém: 250 g másla – v pokojové teplotě, 500 g měkkého tvarohu – v pokojové teplotě, 150 g moučkového cukru (nebo podle chuti).

Poleva: 100 g tmavé čokolády, 50 g tuku 100% (např. Omega).

Postup přípravy:

1. Troubu předehřejte na 170 °C a plech o rozměrech 20 × 30 cm s vyššími okraji vyložte pečicím papírem.
2. Vejce rozdělte na bílky a žloutky. Z bílků vyšlehejte pevný sníh.
3. Žloutky vyšlehejte s moučkovým cukrem a pak pomalu postupně zašlehávejte 5 lžic horké vody. Šlehejte do nadýchané pěny.

4. Smíchejte všechny suché přísady a střídavě s olejem je přidávejte ke žloutkové pěně.

5. Nakonec zlehka zapracujte sníh z bílků.

6. Těsto vlijte do formy a pečte 15–20 minut, nebo až špejli zapíchnutou do středu těsta vytáhnete suchou. Korpus nechte vychladnout.

7. Na krém prošlehejte změklé máslo, tvaroh a cukr (vše musí být o pokojové teplotě) na hladký krém a rovnoměrně ho rozetřete na korpus. Můžete ještě přidat sezónní ovoce.

8. Ve vodní lázni rozpusťte čokoládu s tukem, promíchejte dohladka a vzniklou polevu rozetřete na krém. Řezy nechte ztuhnout v lednici alespoň 2 hodiny, ale nejlépe přes noc.

* * *

2. místo – Perníčky
(Jitka Šatánková)

Suroviny – základ: 40 dkg hladké mouky, 12 dkg medu, 16 dkg cukru, 6 dkg másla, 2 celá vejce (+ 1 vejce na potírání), 1 lžička koření do perníku, 1 lžička jedlé sody, 1/2 lžičky skořice, nastrouhat kůru z půlky citrónu.

Postup:

Ve vodní lázni (v mikrovlnce) rozpustíme *med, máslo a cukr*. Po vychladnutí přidáme *celá vejce* a pečlivě mícháme – nešleháme. Ve větší misce smícháme *mouku, koření, skořici, jedlou sodu a kůru z citrónu*. Pak obě směsi smícháme ve větší misce. Nakonec těsto vypracujeme na vále tak, aby se nelepilo. Zabalíme do potravinářské folie a necháme odpočinout v ledničce nejméně dvě hodiny, ale je možno péci druhý den, nebo třeba za týden, za měsíc – těstu se v chladu nic nestane. Těsto je možno zpracovat i hnětačem.

Těsto vyválíme na cca 3 mm a vykrajujeme tvary, dáváme na plech s pečicím papírem, potíráme rozšlehaným vejcem a pečeme v předehřáté troubě na 175 °C.

* * *

3. místo – Rychlovka z listového těsta a tvarohu (Blanka Jemelková)

Ingredience: Listové těsto (3 pláty – 1,5 dolů a 1,5 nahoru), 4 tvarohy ve vaničce, 1 zakysaná smetana, 1 vajíčko, 3 žloutky, 3 bílky (sníh), 1 vajíčko na potření (s kapkou mléka), vanilkový cukr, citrónová kůra, 3 lžíce škrobové moučky.

Postup:

1) Příprava těsta

Na plech 30 × 40 cm dejte 1,5 plátu. Okraje mírně zvedněte a těsto propíchejte vidličkou.

2) Příprava tvarohové náplně

Ve velké míse vyšlehejte tvaroh, zakysanou smetanu, žloutky, celé vejce, vanilkový cukr, citrónovou kůru a škrobovou moučku do hladké směsi. Nakonec vmíchejte sníh z bílků.

3) Naplňování těsta

Náplň rovnoměrně rozprostřete na připraveném těstě.

4) Druhá vrstva těsta

Zakryjte náplň 1,5 velkým plátem listového těsta. Opět lehce propíchejte a potřete rozšlehaným vajíčkem s kapkou mléka.

5) Pečení

Pečte v předehřáté troubě na 170 °C asi 45 minut nebo pokud těsto získá zlatavou barvu.

6) Servírování

Po upečení nechte buchtu před podáváním chvilku vychladnout. Můžete ji podávat samostatnou nebo s ovocem dle vaší chuti.

Rozhovor s katechety

Skončil další školní rok a s ním i další ročník vyučování náboženství. Obrátili jsme se proto na naše vyučující s prosbou o krátké ohlédnutí se zpět.

Romana Tomanová letos začala v naší farnosti učit náboženství jako nová síla. Bylo s ní dohodnuto, že bude učit tu nejmladší skupinu: děti od 1. třídy ZŠ výš, které ještě nebyly u svatého přijímání.

Romano, jaký pro vás byl ten první rok? Jaké metody se vám v kontaktu s těmito dětmi osvědčily? Nejmenší děti dokáží překvapit svou bezprostředností. Nastávaly při výuce i nějaké humorné situace?

Celý uplynulý školní rok s devíti dětmi pro mě byl velmi inspirující a povzbuzující. Příprava na jednotlivé hodiny navíc obohacovala i můj vlastní duchovní život.

Při výuce jsme používali různé metody, protože se ukázalo, že naše skupinka je spíše pohybově zdatná. Snažili jsme se propojovat biblické příběhy a zázraky Pána Ježíše s naším každodenním životem. Velký úspěch měla tzv. „ohnivá štafeta“ – ale nebojte se, místo skutečných plamínků jsme používali oranžovo-žluté kostky. Při této hře děti symbolicky chodily „zvěstovat“ a „předávat“ Ducha Svatého dalším lidem.

Děti na program reagovaly s obrovským nadšením a do všech pohybových aktivit se zapojovaly s velkou energií. Nejvíce mě těšilo sledovat jejich radost, když mohly biblické příběhy prožívat aktivně a skrze hru.

A chci moc poděkovat všem rodičům za jejich podporu a skvělou spolupráci.

Eliška Kubešová po několika letech, kdy učila ty nejmladší děti, požádala, aby mohla učit děti starší. Letos tedy učila děti,

které byly u prvního svatého přijímání před rokem nebo před dvěma. V době, kdy jsme rozhovor připravovali, byla zrovna s rodinou na dovolené.

Táňa Štosová začala také v naší farnosti učit nově. V pololetí převzala od Marcely Koupilové vyučování dětí, které se připravovaly na první svaté přijímání.

Táňo, jak se vám s dětmi pracovalo? Bylo pro vás těžké na Marcelu navázat?

V naší farnosti je příprava na první svaté přijímání dlouhodobě velmi dobře zpracovaná. Velkou pomocí pro mě byly také materiály, rady a zkušenosti Marcelky Koupilové, která tuto službu vykonávala přede mnou. Díky tomu jsem nemusela začínat od nuly a mohla navázat na kvalitní základy.

Přesto převzít skupinu dětí uprostřed roku pro mě nebylo tak jednoduché, jak jsem si původně představovala. Brzy jsem zjistila, že některé aktivity, které skvěle fungovaly Marcelce, nedokážu dětem předat stejným způsobem. Uvědomila jsem si, že je to vlastně přirozené. Každý z nás pracuje jinak a přípravy vytvořené na míru vlastní osobnosti se předávají nejsnáze právě jejich autorovi.

Postupně jsem si proto některé hodiny upravila podle svého stylu. K tradičním aktivitám přibyly pohybové hry, dramatizace a další způsoby, jak dětem přiblížit probíraná témata. Moje dcera Thea navíc občas připravila pracovní listy přímo na míru konkrétní hodině. Myslím, že se nám nakonec podařilo najít dobrou rovnováhu mezi osvědčenou metodikou a vlastní kreativitou.

Práce s dětmi mě velmi baví. Jejich energie, otevřenost a někdy i překvapivé pohledy na biblické příběhy jsou pro mě velkou inspirací. Když společně čteme úryvky z Písma, zajímá mě především to, co v nich osloví samotné děti. Často nechávám jejich myšlenky volně plynout a teprve později je společně doplňujeme nebo usměrňujeme. Je fascinující sledovat, jak se v jejich odpovědích odrážejí zážitky a zkušenosti, které si přinášejí z běžného života.

Letošní skupina byla velmi šikovná. Děti spolu dobře vycházely a vytvořily hezké společenství. Jednou mi například samy řekly, že je příliš nebaví malování a tvoření. I díky této zpětné vazbě jsme některé aktivity nahradili jinými formami práce, které jim byly bližší.

Velkou radostí pro mě byla také pomoc mé dcery They. Nebyla jen organizační oporou, ale stala se pro děti někým, komu důvěřovaly a na koho se těšily. Ukazovala jim, že víra není záležitostí pouze kostela nebo hodin náboženství, ale že patří i do každodenního života mladého člověka. Děti ji často zahrnovaly nejrůznějšími otázkami. Velkým překvapením pro ně například bylo, že si občas zahraje hru na mobilním telefonu – a že to dokonce není hra s náboženskou tematikou…

Když se dnes ohlédnu za uplynulými měsíci, jsem vděčná nejen za vykonanou práci, ale především za všechny společně strávené chvíle. Věřím, že příprava nebyla obohacením jen pro děti, ale také pro nás, kteří jsme je na jejich cestě k prvnímu svatému přijímání doprovázeli.

Thea Štosová, dcera Táni, studentka gymnázia (Hejčín), pomáhala při vyučování mamince – můžeme říci – jako asistentka.

Theo, jak to, že ti nebylo líto tvého času a dobrovolně ses k mamce připojila? Stálo ti to za to?

Moje rozhodnutí zapojit se do výuky náboženství neovlivnilo množství mého volného času, ale především jeho využití. Volného času moc nemám. Práce s dětmi mě ale baví a jsem ráda, že jsem se mohla do výuky náboženství zapojit. Celý rok pro mě byl zajímavou zkušeností. Během roku jsem zjistila, že vést hodinu náboženství není vždy jednoduché. Někdy bylo docela těžké držet se tématu a zároveň vymyslet něco, co by děti bavilo. Občas to bylo i dost náročné a byla jsem po hodině unavená. Na druhou stranu jsem měla radost, když se děti zapojovaly, měly zajímavé nápady a zpracování tématu se jim líbilo. Největší úspěch měly hodiny, kdy bylo součástí i jídlo, například chléb. Nelituji času, který jsem této službě věnovala. Získala jsem nové zkušenosti a naučila se mnoho věcí, které se mi budou hodit i v budoucnu.

Marcela Koupilová učila jen v první pololetí. Ale vedla i letos výlet dětí, které se připravovaly na první svaté přijímání. Tentokrát směřoval do Choliny.

Marcelo, nestýská se vám po vyučování? Jak se díváte na práci katechetů po půlročním odstupu?

Stýská, a moc. Je to sice náročná služba, protože každý týden odcházíte ze schůzky a už promýšlíte, co a jak budete dělat příští týden. Ale já jsem moc ráda mezi dětmi a ten pravidelný kontakt s nimi mi chybí – jejich energie, spontánnost, moudrost (!), radostnost. A vlastně mi chybí i řekla bych „pravidelné oprašování vlastní víry“ – ať je téma schůzky jakékoliv, vždycky se týká víry; a aby člověk byl pro děti autentický, vlastně si neustále, skrze ta konkrétní témata, svou víru drobně obnovuje.

Po půlročním odstupu teď vidím hlavně to, jak opravdu náročná je ta „každotýdennost“. Musíte mít směr, kterým schůzky celý rok vedete, a jdete tím směrem týden za týdnem. Připravujete si pracovní listy, výtvarné potřeby, něco se snažíte k tématu

přečíst… Za každou schůzkou je hodně neviditelné práce, a to je pro člověka, když je plně zaměstnaný a stará se o rodinu, někdy výzva. (Ale ta radost, když se schůzka povede, a když vidíte, jak se děti posouvají a zrají, ta za to stojí!!!)

Doufám, že se k téhle krásné službě časem vrátím…

P. Gorazd učil jako v předchozích letech ty nejstarší děti.

Máte nějaké osvědčené pravidlo nebo rituál, kterých se při vyučování náboženství držíte? Z čeho se při výuce nejvíce radujete? Dělá vám naopak něco starosti?

Nejvíc mi záleží na tom, aby děti o své víře přemýšlely. Vlastní hlavou. A pak jsou pro mě krásné okamžiky, kdy s tím jdou ven a diskutujeme spolu. Protože učím ty nejstarší děti, mám to v tomto ohledu snazší.

Vyučování začínáme modlitbou vlastními slovy – každého z nás. Aby nás nesvazoval ostych, používali jsme malé papírky, na které každý svou spontánní modlitbu napsal, pak jsem papírky vybral, zamíchal a rozdal. Potom každý přečetl modlitbu z toho lístku, který na něj připadl. Nebyla to přímo jeho slova, proto neviděl důvod se stydět. „Detektivy“ mezi námi samozřejmě bavilo odhadovat, nebo dokonce vypátrat, kdo četl čí modlitbu. Ale ke konci roku už to nebylo třeba. Stud při modlitbě velmi zeslábl.

Starost mi dělá to, kolik starších dětí v tomto věku už do náboženství nechce chodit. To mě bolí. Protože jsem si jistý, že víra je člověku do celého života větší oporou než to, co je obsahem leckterého zájmového kroužku. Je to výzva pro nás pro všechny (rodiče, sourozence, spolužáky, mne), abychom se je pokoušeli pro vzdělávání se ve víře získat. Pubertě a vlivu nevěřícího světa navzdory.

Připravili P. Gorazd a Šárka Chlupová

(Lístků s úmysly pro modlitbu bylo 59.)

P. Odilo Pospíšil – řepčínský rodák

Letos 1. července uplynulo 155 let od chvíle, kdy se v Řepčíně narodil pozdější dominikán P. Odilo Pospíšil. Nechci toto výročí opomenout.

S osobností P. Odila jsem se seznámil zvláštní cestou. Když jsem po maturitě na gymnáziu hledal v Brně podnájem, abych tam mohl studovat, pomohl mi dominikán P. Jakub Metoděj Zemek, který žil jako důchodce v Husovicích a vypomáhal v kostele sv. Michala. Mimořádně mne zaujal, ale nesmím odbočovat od tématu. (Pokud byste se oněm chtěli dozvědět víc, můžete si přečíst jeho vzpomínky, vydané pod titulem *Vatikánský špion*.)

Když jsem asi po deseti letech jako mladý kněz toužil získat latinský breviář, darovali mi bratři v klášteře ve Vydří jeden opotřebovaný komplet (tj. 4 knihy) s tím, že je to „dědictví po nějakém knězi“. Protože v knihách zůstaly tu a tam založeny výstřižky novin, obrázky a ústřižky poštovních poukázek, poznal jsem, že jde o breviář P. Jakuba. Udělalo mi to velkou radost a zároveň to vnímám jako závazek…

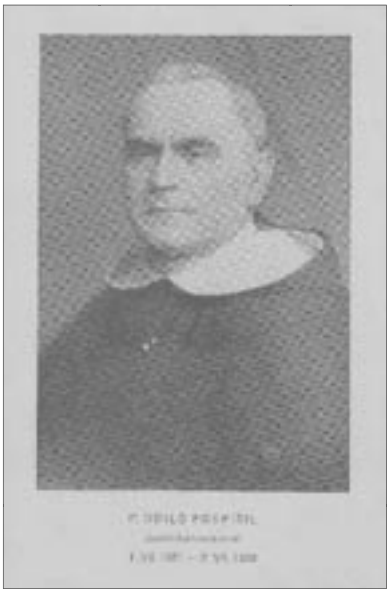

V jednom svazku jsem našel i primiční obrázek P. Jakuba. Na čelní straně obrázku není k mému překvapení obraz nějakého světce, ale fotka P. Odila Pospíšila. Z připojených údajů je patrné, že P. Jakub měl primici pět let po jeho smrti.

V citovaných vzpomínkách o něm P. Jakub řekl: *V Uherském Brodě působil kdysi jako převor dominikánů P. Odilo Pospíšil. Byl to kněz opravdu svatého života a vynikající*

kazatel. Získal si celé Slovácko. Podával Boží Slovo tak, že lidé přímo cítili, že to, co podává, sám také prožívá. Každý, kdo byl na jeho kázání, cítil se dotčen Slovem Božím.

NA PAMÁTKU

P. JAKUB M. ZEMEK,

VLČNOV 11. ČERVENCE 1937.

V mém rodišti, ve Vlčnově, bylo několik terciářů. Jednou pozvali terciáři P. Odilo Pospíšila, který už byl tehdy pražským převorem a navštívil Uherský Brod, na návštěvu. Když tak šel kolem našeho domu, říkali mu: „Tady bydlí také terciáři.“ Tož k nám vešel. Byli jsme všichni u vytržení, protože to byl velký pán, a u nás byla úcta ke knězi převeliká, a zvlášť k tak oblíbenému knězi. Choval se však tak prostince a nenuceně, že jsme si ho – my děti – zamilovaly. Podíval se na mne a říká: „Nechtěl bys být panáčkem?“ Odpověděl jsem nejistě, že chtěl, ale tatínek do toho skočil: „Důstojný pane, ono to nejde. Dcera už studuje na učitelku. Další studium bychom už nemohli platit.“ P. Odilo řekl: „Kdyby šel k nám, do pražského juvenátu, tam by se platilo sto korun měsíčně – no a to on vám sní za sto korun doma.“ A tak otec souhlasil. Tak jsem byl „prodán“ za sto korun měsíčně do pražského juvenátu.

Tedy P. Odilo stál u počátku kněžského a řeholního povolání P. Jakuba. Ale asi mnohem víc než uvedenou příhodou byl vztah začínajícího studenta k P. Odilovi ovlivněn kazatelskou službou tohoto dominikána. Jakub Zemek vzpomínal na pobyt v juvenátu ještě takto: *V neděli jsme chodili na mši sv. v 6 hodin a na 10. hodinu, kdy bývala mše se sborovým zpěvem. Odpoledne bývalo po 5. hodině kázání – většinou kázával P. Odilo. To jsme ani nedutali. Je to zvláštní, když jsem nedávno dostal do rukou jeho kázání psaná, napadlo mne: vždyť tam není nic zvláštního! Jenže když on je pronášel, tak člověk cítil, jak on to prožívá. Tak přivedl mno-*

hé a mnohé lidi k opravdovému duchovnímu životu. Kostel sv. Jiljí býval také při jeho kázáních plný.

Vzpomínka. Před 50 lety dne 2. července 1932 zemřel v Brně U milosrdných bratří dlouho letý kazatel v kostele u minoritů

P. ODILO POSPÍŠIL

převor dominikánů v Praze. Vzpomínku mu poděkujeme za jeho krásné promluvy. Spolubratři a posluchači. 35024

Ze zděděného opotřebovaného breviáře na mne pak po čase vykoukl ještě i výstřižek z novin. Není těžké spočítat, že jde o noviny z července 1982 (nejspíš *Lidovou demokracii*). Mezi těmi „spolubratry a posluchači“ P. Odila, kteří tuto připomínku do novin dali, byl jistě i P. Jakub. Možná šlo výslovně o jeho iniciativu.

P. Odilo zemřel jednapadesátiletý 2. července 1932. Necelé tři roky po jeho smrti (v červnu 1935) vydali dominikáni v edici krátkých životopisů světců a mimořádných osobností, kterou nazvali *Vítězové*, také svazeček, věnovaný životu P. Odila Pospíšila. Snad doufali v blahořečení tohoto tolik zasloužilého a oblíbeného kněze. Spisek má povahu spíš chvalořeči než podrobného životopisu, ale zaujalo mne, že autor ještě musel znát na vlastní oči rodný dům P. Odila, když píše: *Pozorujeme-li rodný domek P. Odilona Pospíšila v Řepčíně u Olomouce, malou, útulnou chaloupku s ještě menší zahrádkou, vynoří se nám postava šlechetného kněze, který se stal slavným a velikým mezi svým lidem, protože jeho životním posláním bylo: hlásat Boží milosrdenství, být rozdavačem Boží dobroty až do svého úplného vyčerpání. A přece jeho velikost má tolik podobného s půvabem prosté chaloupky, v níž vyrostl!*

Podle mého odhadu je pravděpodobnější, že to byl domek na dnešní adrese Řepčínská 81/49, než že by to byl dům na adrese Řepčínská 49/93. (Budu vděčný někomu, kdo by to vybádal spolehlivě.) Ať je to ten, nebo onen, dnes jsou domky změněny k nepoznání.

Má nám tato historie co říci? Stojí za to žít opravdově. Je v tom náboj přesvědčivosti. A může to mít dosah, který vůbec nedohlédneme.

P. Gorazd

Modlitba u příležitosti VI. světového dne prarodičů a seniorů

Svatý Otče, Ty, který chráníš každého člověka, opatruj mne i ve stáří. Ty jsi mi v Kristu zjevil své jméno. Nepohoršil ses nad mou křehkostí. Držíš mě ve svých rukou, hladíš mé vrásky. Nikdy na mě nezapomeneš!

Dej, ať se nebojím své slabosti. Dej, ať ji dokážu milovat, tak jako ji miluješ Ty. Dej, ať jí umím naslouchat, tak jako jí nasloucháš Ty. Dej, ať si ji dokážu zvolit, tak jako sis ji zvolil Ty, Ty, který ses jako Všemohoucí oděl pokorou.

Ať nás stáří zbaví každé domýšlivosti i každého rozdělení, abychom tato léta prožívali sjednoceni v Tobě, v Tobě, který na nás nikdy nezapomeneš! Amen. *(Srov. Iz 49,15)*

Střípky z misií

Po delší přestávce navazuji na sérii *Střípků z misií*, které jsem psala pro Hejčínské oko v letech 2017–2019. Zdravím tímto známé čtenáře, a těm novým se chci představit. Jmenuji se Jitka Svozilová, jsem laická misionářka a od roku 2001 jsem členkou Institutu pro světovou evangelizaci – ICPE Misie. Posledních 21 let působím na Filipínách.

Ze středoškolských let si pamatuji výrok sv. Cyrila z *Proglasu*, z veršované předmluvy k překladu evangelií do staroslověnštiny: ***„Chci raději pět slov pověděti, a svým rozumem je říci, aby i všichni bratři rozuměli nežli deset tisíc slov nesrozumitelných.“*** Tento výrok mi vždycky rezonoval v uších během celého mého misijního působení. Pro mě to neznamená jen používání mateřského jazyka lidí, kterým sloužíme, ale používání jazyka, kterému lidé rozumí – jazyka srdce, jazyka lásky.

Během posledního roku mě Pán přivedl do nové diecéze Gumaca v Quezon Provincii, asi 250 km jihovýchodně od Manily.

Dovedl mě do „Poustevny Božího Milosrdenství“ v General Luna, kde mám možnost bydlet a duchovně čerpat. Odtud vyjíždím na misie po této diecézi.

V lednu 2025 jsem měla možnost jet spolu s přáteli na půldenní výjezd na ostrov Alibihaban. (Je to malý ostrov s asi 2 000 obyvateli. Ostrov je bez elektřiny, bez silnic, zato jej omývá krásné azurové moře. A všude je písek. Nejen na bílých písečných plážích, ale i v kuchyni, v ložnici, v kapli, prostě všude…) Po mši svaté, jsme měli krátký program pro asi 200 dětí z místní školy, které byly velice pozorné a projevovaly takový zájem, že jsem zatoužila se na tento ostrov vrátit na krátkou misii.

Po souhlasu místního biskupa Euginiuse Canete a farního kněze otce Zandra jsem čekala na nejbližší možný termín, kdy bych mohla na tento ostrov odjet na desetidenní misie. Možnost se naskytla během dubna tohoto roku. Kontaktovala jsem tedy otce a další den vyrazila. P. Zandro byl sice zrovna na výjezdu, ale řekl mi, že mám na faře jen požádat, aby mě odvezli do malého přístavu a domluvili převoz na ostrov Alibihaban a ubytování. Když jsem však přišla na faru, zjistila jsem, že jim otec o mně nic neřekl. Pracovníci na faře si mě ale naštěstí pamatovali z předchozí návštěvy. Jeden z nich mě tedy odvezl do přístavu a nasměroval na spolehlivou loďku. Bylo asi 5 hodin odpoledne (jedna hodina před setměním) a já seděla sama na malé loďce s kormidelníkem. Ten mi řekl, že pojedeme, až jeho syn dokončí nákup v tržnici. Myslela jsem nejdřív, že se jedná jen o nákup pro rodinu, ale nakonec se ukázalo, že jde o nákup pro zásobování jejich malé prodejny na ostrově… Během čekání jsem při rozhovoru s kormidelníkem také zjistila, že na ostrově jsou osady dvě, a ne jedna, jak mi bylo původně řečeno. A tím pádem ani on ani já vlastně nevíme, do které osady mám jet, a kde mám být ubytovaná. Jelikož P. Zandro nebyl na příjmu, nezbylo mi, než vše nechat na Pánu a čekat, jak to dopadne. Jenom Pán mohl být totiž zdrojem mého pokoje v situaci, kdy jsem seděla na loďce a nevěděla, kdy odjedeme, kde mám bydlet a ani

koho mám vlastně kontaktovat…

Když jsme za šera přijížděli k ostrovu, kormidelník už z loďky křičel něčí jméno – a já najednou měla možnost dvojího ubytování. Hned ve dvou rodinách toužili ubytovat misionáře. Usídlila jsem se v první bambusové chýši na pobřeží, která patřila laickému pracovníkovi Joshuovi a jeho manželce. Joshua je zodpovědný za vedení nedělní bohoslužby slova v místní kapli, kam kněz dojíždí sloužit mši svatou jen 10krát za rok. Bohu díky všechno tedy nakonec dopadlo dobře. Dojela jsem na správné místo a měla kde bydlet. Lidé byli neuvěřitelně přátelští, pohostinní a také velmi šťastni, že přijela misionářka, která mluví jejich řečí (tagalogem), takže jí rozumí. Dozvěděla jsem se také, že P. Zandro místní informoval o mém možném příjezdu už před měsícem, kdy u nich sloužil mši svatou. Aktuálně ale nic nevěděli…

Evangelizace v rodinách

Ještě před večeří jsme se vrhli do práce. Manželský pár měl totiž u sebe na prázdninách desetiletého vnuka, který se stal mým průvodcem. Hned jsme vyrazili na procházku. U místní kaple jsme potkali paní katechetku a několik mladých lidí, kteří si mě pamatovali. Nabídla jsem jim možnost jednoho až dvou večerních programů pro mládež. Nadšeně na to kývli…

Po návratu následovala výborná večeře z čerstvě ulovených ryb, kterou připravili mí noví hostitelé. Po ní jsem ulehla ke spánku v bambusové chýši, poslouchala mořské vlny a prosila Ducha Svatého o vedení v dalších dnech.

Následující dny jsem trávila hlavně evangelizací „Dům od domu“, krátkými promluvami po bohoslužbě slova v obou osadách a slíbenými krátkými programy pro děti a mládež. Místo plánovaných jednoho až dvou programů jsem nakonec, díky jejich velkému zájmu, dělala evangelizační setkání po několik následujících večerů. Jejich hlad po Bohu a zájem po jakékoliv aktivitě, která je přivede více k Pánu, mě naprosto fascinoval.

Během svého pobytu na Alibihabanu jsem měla také možnost evangelizovat v 80 rodinách, naslouchat jejich problémům, hovořit o víře, číst Písmo svaté a modlit se za ně. Byla to velká zkušenost – naplňující, ale také bolestná, když jsem viděla realitu života a víry v těchto končinách. Zjistila jsem totiž, že přestože většina lidí je přesvědčena, že jsou katolíci (modlí se, mají doma malý oltář, někteří chodí i do kostela a ke svatému přijímání), tak spousta z nich (i seniorů) vlastně vůbec není pokřtěna… Mnozí neměli svatbu v kostele, a většina z nich ani neví, že by měli chodit na mši svatou nebo bohoslužbu slova každou neděli…

Rodiny pravidelně navštěvují mormoni, svědci Jehovovi a členové jiných sekt, ale katolická misionářka u nich byla poprvé… „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.“ (Mt 9,37)

Někdo by si řekl, jak je to možné, vždyť na Filipínách je přece tolik misionářů! Opravdu, v některých diecézích Manily a okolí je 100–200 řeholních společenství. Ale v provinciích daleko od Manily je jich třeba už jen šest, protože život je zde náročný, zaostalý, nevýhodný, pomalý… Ale i tam jsou lidé žízniví po Bohu a jeho slovu.

Při každé návštěvě rodiny jde hlavně o obrácení. Lidé sice věří, že Bůh je, ale spousta z nich nemá s Ježíšem osobní vztah. Neznají jeho slovo, neví, co to znamená následovat Ježíše, nepřijali ho jako svého Pána a Spasitele. Ve spoustě rodin slyším tu stejnou odpověď: „I když nechodím do kostela, na Boha jsem nezapomněl, protože se někdy modlím, aby nás ochraňoval…“ Proto při svých návštěvách vedu lidi k modlitbě, ve které vyjadřují svou touhu vrátit se k Pánu, prosí ho o odpuštění, a přijímají ho jako svého Pána a Spasitele. Poté se modlím za ně i za jejich úmysly.

Veškerá evangelizace je vedena v jejich rodné řeči, protože anglicky nemluví. Inspirována sv. Cyrilem se snažím komunikovat nejen jejich řečí, ale i „řečí rybářů“. Většina lidí se tu totiž živí rybolovem a prodejem ryb. Ale vzhledem k tomu, že nejsem rybář a ani můj tagalog není dokonalý, nabízím svůj jazyk každodenně Pánu jako dvě ryby a pět bochníků chleba, aby Pán vše použil a rozmnožil. Prosím Ducha Svatého, aby on sám skrze mě mluvil a dotýkal se srdcí lidí. Sama jsem pak mnohokrát překvapena, co Pán v jejich srdcích koná, a jak jsou šťastni a dojati mojí snahou komunikovat tak, aby mi rozuměli.

Podobně i při naší každodenní komunikaci, kdy se snažíme o to, abychom byli pochopeni ve své rodině, komunitě nebo jakémkoliv kolektivu, nemusíme spoléhat jen na naše schopnosti, ale také na Pána, který sám touží mluvit skrze nás nejen obyčejnými lidskými slovy, ale hlavně jazykem lásky.

Svatý Cyrile a Metoději, orodujte za nás!

Jitka Svozilová

Modlitební večer pro mládež

Pohřeb – rakev je na lodi převezena na hřbitov, který je na jiném ostrově

Program pro děti

Jak se máme, a jak se to dá přežít

Mám rád sobotní dopoledne. Je to nejvhodnější čas pro pořízení nákupů všeho druhu, a protože je to volný den, není třeba nikam spěchat. Nutná výměna peněz za zboží se tak rázem promění ve vítanou společenskou událost, kdy je možné se setkat s mnoha lidmi, tu a tam natrefit na někoho známého, poděkovat pracovníkům obchodů, lékáren, a vůbec se tak nějak společensky angažovat, což je na rozdíl od toho zboží zcela zdarma.

A při té příležitosti se také neubráníte vyslechnutí mnoha rozhovorů. Dozvíte se, že právě čelíme „drahotě současné vlády“, přičemž ještě před rokem jsme čelili „drahotě vlády předchozí“, ale naštěstí málokdo vypadá, že by významně strádal. Je moc fajn postěžovat si, jak je ten svět hrozný, když na vrcholu popularity není zrovna můj favorit, a je tam ten sousedův. A pořád je moc horko, nebo moc zima, ale nikdy, opravdu nikdy není tak, jak by mělo být, a naposledy tak, jak mělo být, bylo asi v polovině minulého století, ale ani tehdy to nebylo úplně ono.

Ovšem zcela nejoriginálnější byl rozhovor dvou pánů, kteří sedíce na invalidních vozících a popíjející pivo z plechovek, probírali nepřítomného kolegu slovy: „Pořád si na něco stěžuje, a přitom má elektrický vozík.“

A tak, milí přátelé, až budete o krásných letních dnech poslouchat zpěv ptáků nebo svoji oblíbenou rozhlasovou stanici, vzpomeňte si na ty, kteří nikdy nic neuslyší. Až se budete dívat na všechny krásy světa, vzpomeňte si na ty, kteří celý život žijí ve tmě. A až poběžíte do vody, pojedete na kole, nebo budete šplhat po kopcích, vzpomeňte si na ty, pro něž je vrcholem štěstí elektrický invalidní vozík.

Krásné prázdniny!

Jaroslav Hut

Z FARNÍ KNIHOVNY

Milí farníci,

léto je v plném proudu, škola skončila… Aktivit bude jistě ažaž, a tak vybírám nenáročné a snad inspirativní tituly na čtení.

Ivan Renč

Kytice z královské zahrady

Karmelitánské nakladatelství 2016, 90 stran

Nejedná se o knihu pohádek, jak by se mohlo z názvu knihy zdát. Jedná se o literárně zpracované životní příběhy svatých „hrdinech víry a lásky“ Čech a Moravy – o sv. Anežce České, sv. Vojtěchovi, sv. Cyrilu a Metoději, sv. Ludmile, sv. Janu Nepomuckém, sv. Václavu, sv. Zdislavě, sv. Vítu, sv. Prokopovi a sv. Klementu Maria Hofbauerovi. Kniha je už na pohled velmi pěkná vazbou i ilustracemi výborné ilustrátorky Zdeňky Krejčové. Životopisy jsou příjemným a obsahově dobrým čtením určeným dětem, jsou zjednodušeny a moudrosti vyplývající z jejich zkušeností a ctnosti vyzdviženy. Stručné historické údaje o světcích jsou uvedeny na konci knihy. Opravdu pěkné čtení.

ÚRYVKY Z KNIHY:

„Pisátko s černidlem a co nejvíc svitků pergamenu,“ poprosili bratři. Znamenalo to něco takového, jako bychom dneska řekli: Propisku a haldu čistých papírů, nebo rovnou počítač s tiskárnou. Když dostali, co chtěli, pustili se do díla. A protože byl

Cyril nedočkavý a měl tak velkou snahu být k užitku, starší Metoděj ho nechal. (…) Nabrušoval mu pisátko, aby dobře psalo, navlhčoval přeschlé pergameny, ředil černidlo, aby mělo správnou hustotu a nedělalo kaňky. Přitom se potají na Cyrila usmíval a měl radost z jeho bohulibé snahy. A hlavně se Metoděj hodně modlil, aby se jim práce dařila, aby Bůh požehnal jejich úsilí a přijal mezi své děti tento národ Slovanů, jemuž oni přišli sloužit.

* * *

Všechno, co jim Cyril a Metoděj radili, přijímali a sáli do sebe, jako když houba do sebe saje vodu. Přijímali od nich s nadšením pravdu o Boží dobrotě. Začínali chápat, kdo to byl Pán Ježíš a proč se narodil jako miminko v jesličkách a že oslík na něho dýchal, aby ho zahřál. Lidé začínali mít v očích světýlka místo smutku a cítili, že nalézají to, co jim chybělo, a že si dřív připadali mezi těmi lesním hvozdy opuštění a ztracení, a teď už takoví nejsou. Najednou poznali, že jejich každodenní práce tu není jen pro to, aby měli co jíst a nebylo jim zima, ale že je práce krásná, když z ní má užitek taky třeba můj bratr nebo sestra. A že každá taková práce a vůbec všechno, co děláme, a přitom myslíme na druhé, je užitečné. Takže už nejsme ani veverky, ani myši, ale lidi – děti Boží.

Doufat a jednat se stvořením

FIBOX s.r.o. 2025, 148 stran, řada XS č. 204

Kniha modliteb a myšlenek environmentálního hnutí – je uvedeno hned pod titulem této drobné knížky. Dostala se ke mně zcela náhodou. Ohromilo mě společné úsilí lidí různých církví i nevěřících, lidí dobré vůle. Jak si nedokážu představit sjednocení všech křesťanů v jednu univerzální církev, tak toto dílko je opravdu příkladem obdivuhodné spolupráce.

Letošní rok papež Lev XIV. vyhlásil rokem svatého Františka (od 1. ledna 2026 do 1. ledna 2027) k příležitosti výročí 800 let od jeho úmrtí. Tento světec, známý svou láskou k přírodě a ke všemu stvořenému, je patronem ochránců přírody a ekologů; i v této knížečce je mnoho odkazů na jeho dílo. Bylo by škoda této knížky nevyužít a třeba se vydat na některé z míst (postačí kostel v České republice, nemusíme nutně vyrazit do Assisi), které je zasvěceno sv. Františkovi a pokusit se získat zvláštní milosti, více např. na webové stránce *https://www.cirkev.cz/papez-vyhlasil-jubilejni-rok-svateho-frantiska_65769*.

Ve farní knihovně máme od Juliena Greena knihu *Bratr František* (neznám lepší) pro oživení detailů ze života sv. Františka. Aby nepřišly zkrátka ani nečtoucí děti, dávám k dispozici na stolek s novinami k rozebrání pěkné **omalovánky *Bratr František* z nakladatelství *Cesta*** s obrázky Anny Šmalcové nejen na vybarvování, ale i na vyplňování malých kvízů (zatím stále k zakoupení i na internetu).

Knížečka *Doufat a jednat se stvořením* bude v naší knihovně k dispozici pouze do konce tohoto roku, poté bude vyřazena a nabídnuta k rozebrání.

Požehnané dny prázdnin v radosti a ve zdraví!

knihovnice Marie

Farní pouť na Cvilín

Výzvy jsou určeny k tomu, aby se jich člověk chopil. Když na závěr letošní duchovní obnovy na Velehradě zaznělo, že by bylo dobré oživit farní poutě, tak šlo jen o to, aby se toho někdo ujal. Byl jsem jedním z těch, kdo s touto myšlenkou přišel, tak kdo jiný…? Nyní je vše připraveno, už jen stačí, abyste se, milí farníci, přihlásili.

Kam pojedeme? Na Cvilín, který se nachází nad Krnovem, nedaleko polských hranic. Jde o barokní poutní kostel Povýšení svatého Kříže a Panny Marie Sedmibolestné. Duchovní správu zde vykonávají bratři minorité, proto je tento poutní chrám pro letošní rok sv. Františka obdařen mimořádnými odpustky. Cesta autobusem na Cvilín trvá zhruba dvě hodiny. Ideální místo pro začátek…

Kdy pojedeme? V sobotu 19. září 2026. Odjezd autobusu od kostela v Hejčíně je v 8 hodin. Samozřejmě přijďte dříve, abychom neodjížděli se zbytečným zpožděním… Plánovaný návrat je kolem 19 hodin.

Kolik to bude stát? Dospělou osobu 400 Kč, dítě 300 Kč – vícečetné rodiny však budou platit za maximálně dvě děti, další děti to budou mít už zdarma.

Jaký bude program? Nebude to nic náročného: po příjezdu na Cvilín budeme mít svoji mši svatou, po ní bude následovat prohlídka poutního kostela s průvodcem. Ná-

sledně bude obědová pauza – každý sám ve stylu piknik (coby nahlášena skupina můžeme využít zázemí v přilehlém poutním domě se sociálním zařízením a sálem pro odpočinek). Kdo bude chtít, může navštívit i nedalekou rozhlednu, která byla před pár lety pěkně opravena. Ve stanovený čas se vydáme do Krnova, kde navštívíme kostel sv. Benedikta, jednu z nejstarších sakrálních památek v českém Slezsku (opět s průvodcem). A pak už pomalu návrat domů…

Jak a dokdy se přihlásit? Napište SMS či na WhatsApp na tel. číslo **774 078 044**, případně na e-mail ***87cink@gmail.com***. V rámci potvrzení vaší přihlášky se také dozvíte, na jaký účet uhradíte příslušnou částku za cestu. **Termín pro přihlášení je do 16. srpna 2026.**

Na tuto pouť jste zváni všichni farníci z Hejčína, Horky nad Moravou a Křelova. A vezměte i své příbuzné a přátele – pouť je vždy obdařena Boží milostí!

Daniel Dehner, hlavní organizátor poutě

Informace

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách *www.farnost-olomouc-hejcin.cz*.

HEJČÍN:

ZMĚNY BOHOSLUŽEB: Bohoslužby nebudou **od pondělí 24. do soboty 29. srpna** (exercicie bratří karmelitánů).

Každý pátek po skončení večerní mše svaté je v hejčínském kostele příležitost do 21 hodin k **tiché adoraci**, kromě pátku 28. srpna.

Mše svaté v 7 a v 10 hodin při poutní slavnosti sv. Cyrila a Metoděje v neděli 5. července bude sloužit karmelitán P. Dominik Norbert Smeja.

Večer v 18 hodin budou v hejčínském kostele ***zpívané nešpory*** a od 18.30 hodin naváže program, nazvaný ***„Po stopách duchovních vzorů sv. Konstantina-Cyrila“***, který připravili doc. Mgr. Miroslav Vepřek, Ph.D., a P. Gorazd. Seznámíme se s osobností sv. Klimenta Římského a s důležitostí kultu sv. Klimenta a významem vyzvednutí jeho ostatků pro cyrilometodějskou misi. Uslyšíme ukázky z listu sv. Klimenta Korinťanům a ze *Slova o přenesení ostatků sv. Klimenta*, které přečtou lektoři hejčínské farnosti.

Mše svatá za všechny dárce na opravu hejčínských varhan bude sloužena ve čtvrtek 9. července v 17.30 hodin. Další pak v sobotu 8. srpna v 8 hodin.

Slavnost Panny Marie Karmelské oslavíme v hejčínském kostele mší svatou ve čtvrtek 16. července v 17.30 hodin.

Farní spoření proběhne při bohoslužbách v neděli 19. července a v neděli 16. srpna.

Setkání ekonomické rady farnosti Hejčín se uskuteční v pondělí 20. července.

V sobotu 25. července slaví **narozeniny olomoucký arcibiskup Mons. Josef Nuzík (60 let)**. Pamatujme na něho v modlitbě.

Farní příměstský tábor pro děti od 7 do 13 let se bude konat od pondělí 27. července do pátku 31. července. Přihlašování je už uzavřeno. Prosíme o podporu tábora modlitbou.

Návštěva nemocných proběhne ve čtvrtek 6. srpna. Další pak ve čtvrtek 3. září.

Celosvětové dny modlitby: neděle 26. července – ***Světový den prarodičů a seniorů***; sobota 22. srpna – ***Mezinárodní den obětí náboženského násilí***; úterý 1. září – ***Světový den modliteb za péči o stvoření***.

V pondělí 17. srpna bude mše svatá v 17.30 hodin v Hejčíně obětována **za zemřelého P. Aloise Juráně, O.Carm.** († 17. srpna 2011).

Arcidiecézní pouť rodin na Svatém Hostýně se koná v sobotu 29. srpna. Podrobnější informace najdete na webu *www.rodinnyzivot.cz*.

V neděli 30. srpna v 10 hodin v Hejčíně bude **mše svatá více zaměřena na rodiny s dětmi**, při ní bude také **žehnání školních tašek, požehnání školákům, studentům a pedagogům**.

Úmysly mší svatých v Hejčíně na druhé pololetí roku 2026 je možné zapisovat v sakristii kostela, nejlépe po mši svaté.

V sobotu 19. září bude **farní pouť na Cvilín** (u Krnova). Více informací najdete uvnitř zpravodaje.

Zveme muže našich farností na akci **Chlapi sobě** – společně prožitý víkend od pátku 2. října do neděle 4. října. Letos se uskuteční v Rudě u Rýmařova a pojede s námi P. Gorazd. V případě zájmu nebo dotazů kontaktujte Jiřího Hubičku na mobil 736 458 520.

DALŠÍ TERMÍNY: úklid hejčínského kostela – v úterý 15. září od 16.30 hodin • **setkání pastorační rady farnosti Hejčín** – středa 7. října.

* * *

HORKA NAD MORAVOU:

Sbírka na pořízení brány do farního dvora proběhne v neděli 19. července a v neděli 16. srpna. Pán Bůh vám odplať vaše dary!

V neděli 30. srpna bude **mše svatá více zaměřena na rodiny dětmi**, při ní bude také **žehnání školních tašek, požehnání školákům a pedagogům**. Zároveň zahájíme přípravu voleb do nové pastorační rady, protože té současné vypršelo funkční období.

Setkání ekonomické rady farnosti Horka nad Moravou se uskuteční v úterý 1. září.

* * *

KŘELOV:

V pátek 4. září ve 20 hodin bude v kostele sv. Jiljí **večer chval**.

V neděli 6. září oslavíme **patrocinium kostela sv. Jiljí**. Hlavním celebrantem mše svaté v 9 hodin bude P. Melichar Markusek, O.Carm. Doprovází pěvecký sbor *Salve*.

V pondělí 14. září v 19 hodin se ve Farní konírně sejde **farní pastorační rada: Propojeni** (ekonomická + pastorační rada).

Zpravodaj římskokatolických farností Olomouc-Hejčín, Horka nad Moravou a Křelov.
Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1,
779 00 Olomouc 9, tel.: 733 102 175,
e-mail: *faolomouc-hejcin@ado.cz*, internet: *www.farnost-olomouc-hejcin.cz*,
www.facebook.com/farnosthejcin.
Redakční rada: P. Gorazd Cetkovský, O.Carm., Daniel Dehner,
Ondřej Koupil, Jaroslava Krejčí.

Toto číslo vychází 5. července 2026.

Příští číslo: 6. září 2026, redakční uzávěrka: 24. srpna 2026.